

מדינת ישראל

הכנסת

ב.ש.

מדרש קורל מס' 35/ג

הישיבת ועדת החינוך והתרבות, שנתקיימה
ביום ד', י"ט באדר ב' תשי"ד (24.3.54) ג-9.30

ברוכים:

- ז. פרסיץ - יו"ר
- ח. בוגר
- א. ברמן
- ש. כפרית
- א. כלפון
- ד. נצר
- י. טמילנסקי
- א. רזיאל-נאור
- ש. רוזנברג
- ט. מדס

מזכירים:

- מר פרלמן - מנהל שירותי הסודיעין
- מר אבידור - סגן מנהל משרד החינוך והתרבות

סדר היום:

1. תקציב שירות השידור.
2. תקציב משרד החינוך והתרבות.

=====

היו"ר ש. פרסיץ:

אני פותחת את הישיבה.

תקציב שירות השידור:

=====

א. רזיאל-נאור:

כמה הערות ושאלות:

במדורי הפרשנות המדינית שוטעים ברדיו את אותם הפרשנים שכולם מתנבאים בטבנון אחד, חד-אדרי. הרדיו אינו צריך להיות כלי-שדרת של הממשלה בלבד, אלא צריך לתת בטויל לכל הדעות במדור, גם כשאברי כנסת מדברים ברדיו על בעיות מדיניות - מדברים אותם אברי כנסת (איני מתכוונת לתכנית הפוקלסת על הכנסת).

האם הרדיו חייב לספור מה נוספים השירים באטיפות מפלגתיות, בהן הם מופיעים שלא בתוקף תפקידם כשירים? ואם יש נוהג כזה - צריך לספור גם מה נוספים אברי כנסת אחרים באטיפות.

יש לי הכוזה גדולה מכל התכניות המילוליות ברדיו. אני מעריכה את המאמצים שעשו לגירוש השעמום, הולט גם כעת

ב.ש.

התכניות הן נדרשות כדי. אני מבינה שלו היה יותר כסף, אפשר היה להעסיק כותבי תכניות טובים יותר, אבל אין זו רק שאלה כספית. אפשר היה לערוך במסגרת שירד החינוך והתרבות קורס טיול לסכיני תכניות ולקריינים. יש צורך לשתף כוחות ספרותיים ומסנותיים בקורס כזה. תסכיח אינו סחזה הינו טיפוד, וצריך לדעת כיצד לערוכו.

יש תכניות מוסיקאליות טובות מאוד, כגון הקונצרטים הפוטביים מירושלים או הקונצרטים של התזמורת הפילהרמונית. אולם שירות השדור אינו צריך לתת לקהל את הטעם הקלוקל שהוא רואה בו, ככל שותם הפוטביים האמריקניים. השם שיש חוג ליוחרי הטרט הטוב, אולי אפשר להקים חוג ליוחרי התקליט הטוב, שיכול להשיג תקליטים כתרומות עבור שירות השדור. יש להלחם המוסיקה מטרטים ובפוטביים הלועזיים, ויש להכניס קצת יותר שירה עברית סקורית. לגבי מסנים וביים, ההופעה ברדיו היא חלק מעבודתם. ברור שגם כאן יש לבחור שירים סגובים וטובים יותר.

גם התכניות לצוער סעובות, לדעת, ייצוי. במקום להביש התכניות שלו טבחר יצירות מסבותיות - לעתים קרובות תכנית זו היא העתק מעמון. צריכה להיות עריכה יותר מסבותית ויותר וזכוכית, וצריך היה אסלה לשתף יותר את חוגי הטורים.

הרדיו יכול להיות מכשיר חשוב להקציית השפה העברית. כדי יוח גיוסו צריכיה להבנת שיעורים בעברית השותמטים טבחינת הקליטה. אני חושבת הגיע כבר הזמן להפסיק בהדרגה את השידורים בשפות לועזיות, כי העוליים ככה אינם כל-כך חדשים. זה צריך להיעשות על-ידי הכנסת זותה ויותה עברית קלה וטובנת לתכניות הלועזיות.

ד. בוגר: שירות השדור יכול וצריך להגך גם בשטח ידיעת הארץ. הדבר יכול להיעשות על-ידי הדרבה בטיולים, כל תכנית לטיול אחד, בליווי הטכרות על המספוריה והורה של הסקוטות. על-ידי-כך יצור הרדיו ראון לטייל ויתווה דרך לטיולים. אפשר לעשות זאת גם באורה של ילדים המספרים על הטיול. כל סמוין יוכל לשבת עם ספה ביד ולעקוב אחר הטיול.

י. סטילבסקי: כל פעם כשאני פותח את הרדיו, אני צארת. אני יודע שיש קושי לספק את רצון הכל, בגלל גיוון המוכלוסיה, מולט יש דבר שאין הכול לגביו סי הוא המאזין, והוא נקרא "תרבות ההגשה". אדם המגיש תכנית רדיו צריך לעשות זאת בכבוד, עליו לזכור כי הוא פוסד בפני אלפים רבים. אין זה נוסד קדרות בשידורים, אבל מאלבו בטקום הוטור - באה הבדחנות, האוזרת תמיד ולילה. כשאמתה מאזין ל-בי.בי.סי. - מתה מרגיש העוסק בדבר סלא תרבות וביטום המעוררים הערכה רצינית.

יש מאלנו חידובים לטינייהם החוזרים תמיד חלילה. בהידובים מוסיקאליים אפשר לשתוע לפעמים דברים ואבדמליים, הם יצירות מסבותיות קבל-עם: סגובים יצירות על סיחרים הפוטבים, לוקחים יצירה של שוברט ומסגבים אותה למט-לאט עד למיבוד אורתה, וכיוצא במלה. אפשר לקחת מולי לים כך שיר ילדים, אבל לא יצירה קלטית. זהו טעשה מביש, הוטור כל חרות.

אם אין מנוס מתכניות הפרטמנות לטיניהן - יש הכרח כאן בתרבות של טבחר בהגשה. הקהל אינו יודע מה לבקש, כי הוא שומע תמיד את אותו מסגנון הקלוקל.

ב.ש.

התכניות הן גדושות סדי. אני מבינה שלו היה יותר כסף, אפשר היה להעסיק כותבי תכניות טובים יותר, אבל אין זו רק שאלה כספית. אפשר היה לערוך במסגרת משרד החינוך והתרבות קורס טיחוד לסכיני תכניות ולקריינים. יש צורך לשתף כוחות מפרותיים ומסנותיים בקורס כזה. מסכית אינו מחזה הינו טיפור, וצריך לדעת כיצד לערוכו.

יש תכניות מוטסקליות טובות מאד, כגון הקונצרטיות הפוטביים מירושלים או הקונצרטיות של התזמורת הפילהרמונית. אולם ישירות השדור אינו צריך לתת לקהל את הטעם הקלוקל שהוא רוצה בו, ככל שותם הפוזטוניים המטריקניים. כשם שיש חוג ליוחרי הסרט הטוב, אולי אפשר להקים חוג ליוחרי התקליט הטוב, שיוכל להשיג תקליטים כתרומות עבור ישירות השדור. יש להלחם המוטסיקה מטרטטים ובפוזטוניים הלועזיים, ויש להכניס קצת יותר שירה עברית מקורית. לגבי מסניכים וביים, האופעה ברדיו היא חלק מעבודתם. ברור שגם כגון יי לבחור שירים סגוביים וטובים יותר.

גם התכניות לצוער טעובות, לדעת, ייצוי. במקום להביש התכניות שלו טבחר יצירות מסגותיות - לעתים קרובות תכנית זו היא העתק מעתון. צריכה להיות עריכה יותר מסגותית ויותר רענונית, וצריך היי שאלה לשתף יותר את חוגי המורים.

הרדיו יכול להיות מכשיר חשוב להקציית השפה העברית. מדי יום גיוסו צריכיה להגותן שיעורים בעברית השותמטים טבחינת הקליטה. בני חושבת הגיע כבר הזמן להפסיק בהדרגה את השידורים בשפות לועזיות, כי העוליים ככה אינם כל-כך חדשים. זה צריך להיעשות על-יד הכנסת יותר ויותר עברית קלה וטובנת לתכניות הלועזיות.

ח. בוגר:
שירות השדור יכול וצריך להגך גם בשטח ידיעת הארץ. הדבר יכול להיעשות על-ידי הדרבה בטיוולים, כל תכנית לטיול אחד, בלינוי הטכרות על המסגוריה והווה של המקוטות. על-ידי-כך יצור הרדיו רצון לטייל ויתווה דרך לטיולים. אפשר לעשות זאת גם בצורה של ילדים המספרים על הטיול. כל סגזין יוכל לשבת עם ספה ביד ולעקוב אחר הטיול.

י. סטילבסקי:
כל פעם כשאני פותח את הרדיו, חוגי צארתם, אני יודע יי קושי לספק את רצון הכל, בגלל גיוון המובלוסיה, מולט יש דבר שאין הבול לגביו מי הוא המגזין, והוא נקרא "תרבות ההגשה". אדם המגיש תכנית רדיו צריך לעשות זאת בכבוד, עליו לזכור כי הוא עומד בפני אלפים רבים. אין זה הזמן קדרות בשידורים, אבל מאלנו במקום הוטור - באה הבדחנות, האוזרת תמיד ולילה. כשמתה סגזין ל-בי.בי.טי. - מתה מרגיש העוטס בדבר מלא תרבות וביטוס הטעוררית הערכה רצינית.

יש מאלנו חידוניים למינייהם החוזרים תמיד חלילה. בהירוביים מוטסקלליים אפשר לשמוע לפעמים דברים ומגדמליים, הם יצירות מסנותיות קבל-עם: סגוביים יצירות על מיחרים הפוכים, לוקחים יצירה של שוברט ומנגבים אותה למט-לאט עד למיבוד צורתה, וכיוצא באלה. אפשר לקחת מולי לים כך שיר ילדים, אבל לא יצירה קלאסית. זהו טעשה מביש, הוטור כל תמות.

אם אין סנוס מתכניות הפרטבות לסינייהן - יש הכרח כגון בתרבות של טבחר בהגשה. הקהל אינו יודע מה לבקש, כי הוא שומע תמיד את אותו הסגזון הקלוקל.

בש"ל

בתכנית "דצ'ונך לדעת" - בבקשה; גם הנשאלים
אינם סובייטים את הדברים וצוחקים לפעמים לשאלות. זוהי גישה של עליונות
סובייטית.

בדצ'ונך להציע לוועדה שהיא תעמוד בכל תוקף
ובהחלטה שיומפת נגד ביטול הקונצרטים השבועיים הפופולריים של תזמורת
"קול ישראל" בירושלים. זוהי כחה להשמעת יצירות ישראליות, ולא פחות
מזה זוהי אפשרות עבודה למוסיקאים אע"פ. האם הסדינה רוצה שמוסיקאים
אלה ינגנו ג'אזיס או יטעו לחוץ-לארץ?

כן אבי מציע לוועדה להחליט על תמיכה באופן
קיומה של תכנית ב'. אם אנו רוצים להחזיק אנשים בהחזנה לשידורים
שלנו, ולא להכריחם לחפש תחנות אחרות, ולגבי צבור שבא מהארצות השכנות
פירוש הדבר החזנה להסברות ולטענות של תחנות מהארצות השכנות - יש
הכרח לקיים לפחות שני צנורות מקבילים לשידור השדור.

לשם המשכת הקונצרטים הפופולריים יש צורך
ב-20 אלף לירות, ולשם המשכת קיום תכנית ב' - 30 אלף לירות בערך.

הינ"ר ש. פרסיץ:
עד כמה "הבינות", תחנת השידור לא ביטלה
את הקונצרטים, אלא רק את השמעתם מכולם פופולרי.
לא מתפקידה של שידור השדור לערוך קונצרטים לקהל. צריך מולי לדאוג
שב"סנזה" יהיה מקלט רדיו כדי שיוכלו להמזין לקונצרטים.

י. סטילנסקי:
יש הבדל בין קונצרט פופולרי לקונצרט שדור.
הקונצרט הפופולרי יוצר מוסיקה ומקלים ומטפח
חוג אנשים ער לדבר. אם יש למדינה מה להגיה בענין זה - הרי זה בתקציב
תזמורת "קול ישראל".

ד. נצר:
השאלה, לא-רק לגבי שידור השדור, היא: כיצד
מקנים תרבות ואמנות, לפי מה שנראה לטובים
או לפי מה שדורש הצבור? יש כאן סתירה סובייטית, כי אנו טעונים
לא-רק לתת דברים מחנכים, אלא רוצים גם שהקהל ישמע זאת. יש לזכור
שהצבור שלנו מגוון מאוד, וגם כשיושבים בחברה אחת, הומוגנית, חלק מהנים
מן השדור וחלק דורשים לסגור את המקלט. עלינו למצוא את השביל הנכון,
ולכוון את התכניות בהתאם לכך. מהשידורים - ל ברית-המועצות יכולים
אנו ללמוד דבר חשוב אחד: חינוך לאהבת עצמנו, לאהבת העם, השפה
והטולצת.

ברצוננו לציין לשבח את הפינה הטפניולית,
שהתחבה מאוד על מצינה, בוצרים חוגים סביבה והדבר הפך לחויה
תרבותית וחברתית.

הינ"ר ש. פרסיץ:
לצער הרב אין לי זמן להמזין לרדיו, ואיני
יכולה, לכן, לקבוע דעה. ברצוני לשאול מה
בא במקום אותו נכס של השדור הנפלא בתב"כ מפני טר טלפר, שהנחה רבה
צדק למזיניו. (י. סטילנסקי: זה היה סין טותק טגטיסנטאלי.) כמו-כן
היו בעבר השדורים הנפלאים של הרב אסף ז"ל בתלמוד. (י. סטילנסקי: זו
היתה תרבות וצינית.)

ב.ש.

מה מנו עושים כדי להקנות את התנ"כ לעם? -
מיני יכולה לשמח את הקריאות בתנ"כ של סדר ברסונוב, כי מיני מוהבת
דקלסציה בתנ"כ; מולם זהו ענין של טעם, ובנשים רבים נהנים מתכנית זו.
עלינו לעשות משהו שיוסיף לא-רק לידענים, אלא גם לכל העם.

ש. רוזנברג:
לצערי, גם מיני בקיא בתכניות הרדיו. ברצוני
רק להגיד שאיני יודע לפעמים מי צודק: אנו
או המוזיניסטים הנהנים מהתכניות. לפני 30 שנה חשבו אנשים רציניים ביותר
שהג'אז הוא דבר זול ביותר, אולם עבר זמן והג'אז של גרשווין הפך
לאטנות מקובלת על הכל.

הרדיו הוא מכשיר מחנך, כי גם כאשר הטוסיקה
של בטהובן משעממת את המאזין, הוא מאזין לה בדלית-בדירה, מולם לאחר
שיומע הוא מוזה כמה פעמים - הוא מתחיל לחבבה ולהבינה. מגי מכיר
מנסיוני מקרים רבים כאלה. יש לי דווקא רושם שבתכנית העברית יש
היחלשות לשמור על דעה מסויימת.

בעבר ניתנו שעורים בתלמוד ברדיו גם על-ידי
הרב נריה, ושטעתי שגם צעירים, מפילו תלמידי בית-ספר עטמי, נחננו
שעורים אלה. חשוב להחדיר את הרדיו לחוג תלמידי בית-הספר. נדירים
מאוד הסורים היודעים לשלב את התנ"כ על התלמידים, וברוב המקרים לומדים
את התנ"כ כמילו כמו אותו עליהם. מדוע לא יובאו הסורים הנדירים האלה
לפני המקרופון, ועל-ידי-כך יחדירו את התנ"כ לכל? הילדים שלנו מוהבים
דברים רציניים כאשר יודעים להגיש להם אותם.

א. ברטן:
ברצוני להצביע על חד-צדדיותו של שירות השידור
הכולט גם בחדשות וגם בשידורים על הכנסת,
יתר על כן, יש חד-צדדיות מפילו בשידורים טפרותיים וטוסיקמליים. אין
כל פרופורציה בין מזרח מערב בשידורים כאלה. יש יותר מדי טוסיקה
אולטרה-טורדנית מערבית, שהיא מינה טוסיקה אלא קפטייה. אין יוטעים
בשירות השידור טוסיקה פולנית טורדנית יפה, והוא הדין בקומפוזיטורים
ובסופרים מהטורקטיות עטמיות אחרות.

נדמה לי שהתכנית לילד ולנוער היא משעממת
מאוד. שטעתי זאת מבני ומפחדים.

א. בלפון:
רציתי לטוע כמה טחשבה מקדיש שירות השידור
כדי ליצור מוזיקה בקצב עזות המזרח כדי לעורר
תנועת השכלה, ראשית השכלה עברית של 200 השנים האחרונות, ולעורר כוחות
מתוך עדות אלה ליצירת חוגים פעלים.

אני יודע דווקא שבכדי מרותקים לתכניות לנוער.
אולי יש לזה קשר במוזיקה בבית.

מר פרלמן:
אענה לשאלות לפי סדר הצגתן.

חד-צדדיות ברדיו: לא קל לטעור על מוביקטיביות
בתחנת השידור, אבל אנו הצלחנו להשיג דעת מובקטיביות גבוהה יותר מכל
ארץ בעולם, חוץ מאנגליה אולי. בעיקר במדינה אעירה יש כל התזונים
להפיכת כלי זה לכלי של הטמטיה ולא של המדינה. אני יודע שדווקא מחברי
מפא"י או המזיניסטים הכלליים נשמעות תלונות מדי פעם בפעם על שלא נתנו להם
יצוג מספיק בשידורים על הסתרחש בכנסת. אנו עורכים תכניות אלה לפי

בג"ש

מפתח מסוללים אלה לפי העניין. יום יום ששודרת תכנית הפופולריות ציונית כמעט: מקלות העתונות היוטית. אנו סוקרים את כל העתונים היוטית; שרובם מתנגדים למדיניות הממשלה.

לא טובצב לי הטענה על חד-צדדיות בספרות ובמוסיקה. מיני יודע, למשל, עם בטהובן היה במזרח גרמניה או במערבה. אנו נותנים את הקומפוזיטורים הטובים ביותר, ולא איכפת לנו מנין הם באים. כשאנו משדרים על ספר אטייקאי המבקר את מסלול הרצות-הברית - האם זו ספרות מערבית? רוב התסכיתית שאנו נותנים על סופרים רוטית הם על סופרים לפני המהפכה; כי מיני יודע עם יש היו סופרים גרוטית אפשר להשוותם לטולסטוי או דוסטויבסקי. אולם אנו משדרים כל דבר טוב, בלי להתחשב בסוצאו.

אנו משדרים דברי ימים באסיפות מפלגתיות רק כאשר נמוטיתם נוגעים לבעיות של הצבור הרחב. לא טובה הבטה, אלה הדברים שבאמרים מעליה.

אני מסכים שביצוע התכניות המילוליות מינו קשור רק בכסף, אלא גם בכשרון. בשירות רדיו סוכרחים כולם להיות סוכררים, לא מספיק שהבטתי יהיה טוב - צריך שגם הקריין יהיה טוב. עובדי הרדיו כיום הם יותר סוכררים משהיו לפני שנה או שתיים, אבל רוב עובדינו למדו את מטרת הרדיו רק בתקופת המדינה, כי בתקופת המנדט לא ניתנו להם, בדרך-כלל, עמדות חשובות. אנו מנסים לשפר את כושר אנשינו, ואנו עומדים לשלוח בקרוב 2 טאנשינו, בעלי רמה גבוהה, להשתלמות בחוץ-לארץ. כן בכוונתנו להביא ארצה לכמה חדשים את נורמאן קולוויין, שיערוך קורס להגשת תכניות.

באנגליה או ברוסיה אפשר תמיד לצאת עסקנים צבוריים היכולים להופיע ברדיו, האלנו מעטים הם היכולים לנהום בעברית טובה ובצורה בלתי משעממת. תכנית יכולה להיות חינוכית, אבל אם היא אינה מוגשת בצורה מעניינת - איש לא יאזין לה.

אנו מתחילים בקרוב לשרד מהדורת חדשות טיוחדת, בשעה 18.15, שתהיה כתובה בעברית פשוטה ותוגש בקצב מטי. דבר זה משעמם פחות משעור בעברית, וכן קשב יהיה לתת שיעור בעברית בשעות שיא-האוזנה. נכון שאנו צריכים לחסל בהדרגה את התכניות הלועזיות, ואמנם אנו נותנים שיעורים לעברית בתכניות אלה ומכניסים יותר ויותר עברית בשידוריהן.

התחלנו כבר בשידור של שיחות על טיולים בארץ, ואנו נעשה זאת שוב, בצירוף הסברה על ההסטוריה העתיקה והחדשה של המקומות.

גם תרבות ההגשה קשורה בכשרון העובדים, אולם אני חושב שרוב התכניות הרציניות מוגשת בכבוד. ביחס לחידונים - רוב המאזינים מוהבים מוחם, ואנו משתמשים בכלי זה גם למטרות חינוכיות, ולדוגמה תכנית "מי שידע לשאול", ואף בתכנית "20 מי יודע" אנו משתמשים בעלמים שחלי הצבור, וכשאנו עורכים את התכנית במשק מסויים - טחלי המשק והמביבה.

אחת התכניות הפופולריות ביותר היא תכנית החידון המוסיקאלי. חברי הכנסת סטילנטקי לא ירד כנראה לטוף דעתם של מתכנני התכנית. זוהי תכנית חינוכית חשובה מאוד, כי אם אנו משדרים עיבודים של יצירות קלאסיות - עיבודים אלה מלמדים את המאזין את מבנה היצירה המקורית; הוא הדין בשידור יצירות בהרבה שונה של כלים. דברים אלה נעשו גם באנגליה על-ידי סקולם סרג'נט.

ב.ש.

האם אפשרות תחנת-שידור ללא ג'אז? מטרה
לפני שבתלים וסוכרתיים לתת ג'אז, לא הרבה, אולם לא "בוגי בוגי", אלא
אלגנט ג'אז, היחס בין ג'אז ומוסיקה קלה הוא הרבה יותר טוב מעת
ואנו נותנים חולי מחוז קטן ביותר של ג'אז לעומת מוסיקה רצינית בהשוואה
לכל תחנת שידור אחרת. אין אנו משמיעים את השלגארים במקום שירים
עבריים; אנו נותנים תכניות רבות של שירים עבריים ושל קונטרפונטוריים
ישראלים במסך השבוע.

אם נקבל את התקציב לכך, נמשיך את קיום
תכנית ב' ואף נעבירה ליעות הערב. נהיה אסירי-תודה לוועדה אם היא
תעזור לנו להשגת תקציב זה.

אני מסכים עם כל טלה של חברת הכנסת נצר,
וניקח את דבריה לתשומת-לבנו.

אני גאה על שהכנסת קריאה בתנ"כ כל יום
בשעת שיא-ההמונה. לים נסיון החלפנו את סר ברטובוב באחר, אולם לבטוח
כהתאם לתגובת רוב המעזינים החזרנו את הקודם. במקום השידור של הרב
אסף ז"ל התחיל לשרד הרב זבין, מה-1 לאפריל אנו מעבירים את השעור
כתלמוד לתכנית א'. לדעתי, הרב נריה הוא שידור יוצא-מין-הכלל, הוא האדם
היחיד שאנו נותנים לו לגשת לטיקרופון ללא כתב-יד, הצטערתי שהוא הפסיק
לשרד כאשר העבירו את התכנית לגל ב'.

אני נוטה להרגשה של חבר הכנסת כלפון בענין
התכניות לנוער, ואני חושב שיש תכניות טובות מאוד. אני מקבל את הצעת
חבר הכנסת כלפון בענין עדות הסוד, ואנו עושים זאת במקצת בתכניות כגון
"אישים וזכרתי".

היו"ר ש. פרסיץ:
ברצוני לשאול אם יש אפשרות תכנית להתקין
סקלטים שיפעלו בעזרת סוללות בישובי-עולים
בהם אין חשמל.

מר פרלמן:
זוהי רק שאלה של תקציב. בדאי שמועדה
זו תצא בקשה לתקציב לאספקת סקלטים עם
סוללות לישובי-עולים.

ביחס לתקציב התזמורת, מספיק שתחליטו על
תוספת 15 אלף לירות, כי את היתר נשתדל לקבל מהכנסות.

ה ח ל ש : להסליץ פת-אחד על תוספת 15 אלף לירות
=====
כדי לאפשר המשכת הקונצרטים הפומביים
של תזמורת "קול ישראל", ותוספת 35 אלף
לירות כדי לקיים את תכנית ב'.

תקציב שידור החינוך והתרבות:
=====

היו"ר ש. פרסיץ:
לסעיף "תרבות, מטנות והשכלה לעם", בעמ' 94
של ספר התקציב, הוקצב סכום של 330 אלף ל"י.
לרבים מכתבו יש מה לומר בקשר לחלוקת סכום זה, אבל בגלל חוסר זמן,
וכדי לא לעשות טל. כה זו בחפזון, אני מציעה לבקש מוועדת הכספים לשריין
סכום זה כפי שהוא לחלוקה של ועדת החינוך והתרבותבמועד מאוחר יותר.

ב.ש.

אני מסכים להצעה שיאושר סכום גלובאלי
שיפורט אחר-כך, אבל אני מציע להכפיל

ס. גרמן:

את הסכום.

אני תוסכת בהצעה שהחלוקה תיעשה בסופו
מאוחר יותר על-ידי הוועדה, ולא מתנגד אם
תקבל הצעת חבר הכנסת דרס להכפיל את הסכום.

א. רוזנבלאט:

אנו הסכמנו להצעה של אישור הסכום באופן
כולל, ותוך חודש אפריל נעבד הצעה לחלוקה
הסכום. עד אז נוכל לשלם למוסדות, שיש להניח שיקבלו גם השנה סכומים -
מפרעות. סכומים אלה בתוניהם לשר, אנו נועצים אתכם בחלוקה, ועד כמה
שאפשר מקבלים את הצעותיכם.

מר אבידור:

ועדת החינוך והתרבות ינה ועדה טייעצו,
ולאחר שהכנסת תאשר את סכומה לחלק את

הי"ר ש. פרטיץ:

הסכום - החלטתה תהיה קובעת.

איני בטוח אם פירוש זה הוא הנכון, והייתי
מציע להביא פעם לוועדת הכנסת נושא זה, כדי
שתחליט מה הן סכומיהם כל ועדה של הכנסת מחט לתקציב.

י. סטילבסקי:

ה ח ל ט : לבקש מוועדת הכספים לאשר באופן גלובאלי
===== סעיף זה, לחלוקה של ועדת החינוך והתרבות.

הישיבה סגורה.

הי"ר ש. פרטיץ:

הישיבה נועלה בשעה 12.55.